

✧ ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ✧

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΑΝΟΙΞΙΣ

ΨΥΧΗ της ἔχει χειμῶνα ἀκόμα : καὶ ὁμως εἶναι πλέον ἀνοιξίς.

Καμμία νάρκη, καμμία ἀδράνεια 'ς τὴ φύσι : —
"Ὀλη ζωὴ, ὅλη φῶς, ὅλη σχεδὸν χαρά . . .

Καὶ ὁμως τίποτε τὸ θορυβῶδες, τὸ ὀργιστικόν, εἰς χρώματα καὶ σχήματα.

"Ὀλη περιβάλλεται μὲ ἀνοιξιὰτικα φορέματα, ὅλη εἶναι στολισμένη μὲ ἄνθη, ὅλη πλέει εἰς κύματα μύρων.

Καὶ ὁμως εἶναι γυμνή, ἀλλὰ καὶ σεμνή, ἀπλῆ, εὐδιάκριτος.

Καμμία αὐθάδης βλάστησις δὲν διακόπτει τὴν μουσικὴν τῶν γραμμῶν . . .

Εἶναι ἡ "Ανοιξίς φύσεως εὐγενοῦς, λεπτῆς, αὐλοῦ, πνευματικῆς . . .

Εἶναι ἡ Ἀττικὴ ἀνοιξίς !

Καθησμένη εἰς ἓνα βράχο, εἰς τὴν κορυφὴ λόφου, βλέπει γύρω της τὴ ζωὴ ποῦ χύνεται εἰς ἀβράς μελωδίας χρωμάτων, εἰς χειμάρρους φωτός, εἰς λεπτὰς ἀρμονίας τόνων, εἰς αἰθέρια κύματα ἀρωμάτων, καὶ ἐνθουσιάζεται.

Γυρίζει ὕστερα καὶ κυττάζει τὴ νεκρωμένη τῆς ψυχῆ, ποῦ ἡ θλίψις, ζωτανὴ ἀκόμα, τὴν εἶχε τυλίξει μὲ τὰ ὑγρά, τὰ κρύα σάβανα τῆς, καὶ φρίττει διὰ τὴν ἀντίθεσιν.

Τῆς φρίνεται σὰν μούμια !

«Πῶς ! εἶμαι λοιπὸν ἐγώ ; — φωνάζει, — ἐγὼ ποῦ ὠνευρεύθηκα νὰ πετῶ μὲ πελώρια πτερὰ ὑψηλά, ὑψηλά, ὑψηλά ; νὰ κλέψω χρώματα ἀπὸ τὴν Ἰριδα, ἀρμονίας ἀπὸ τὸ σύμπαν, φῶς ἀπὸ τὴν πηγὴν του ;

Θεέ μου, τί φρίκη !

Εἶμαι λοιπὸν πτωχοτέρα εἰς ζωὴν ἀπὸ τὸ μικροσκοπικώτερον ἔντομον ποῦ πετᾷ, ἀπὸ τὸ σκουλήκι ποῦ σιγὰ σιγὰ ἔρπει, ἀπὸ τὸ φυτό, ποῦ ἔστω καὶ ἐπιτοπιῶς κινεῖται, δρᾷ . . . ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀκίνητη πέτρα ποῦ ὑγραίνεται, πρασινίζει ;

Εἶμαι λοιπὸν ἀληθινὰ νεκρά ;

"ὦ ! εἶναι ἀδύνατον, ἀδύνατον.

Εἶμαι τρελλή, ἢ ὀνειρεύομαι.

"Ὀχι ! "Ὀχι ! Ζῶ καὶ θέλω νὰ ζήσω !»

Μὲ τοὺς γρόνθους ἐκτύπησε τὸ στῆθος τῆς, καὶ καπόπιν μὲ δύναμιν τοὺς ἐξέτεινεν ἐπανελημμένως εἰς τὸ ἄπειρον καὶ ἐφώναζε δυνατὰ πολὺ : (ποῖος θὰ τὴν ἤκουεν ἐκεῖ ; ποῖος τὴν ἤκουσε ποτέ !)

«Θέλω νὰ ζήσω θέλω, θέλω, θέλω !»

Ἡ φωνὴ τῆς ἐξύπνησε ἀπὸ τὸν λήθαργον τὴν ψυχὴν τῆς, αἱ κινήσεις ἐσχίσαν τὸ ὑγρὸ σάβανο : — Τὸ αἰσθάνθηκε νὰ χαλαρώνεται γύρω τῆς, καὶ κάποια θερμότης νὰ χύνεται ἐντός τῆς.

Ἐλθε θάβρος, καὶ ἐφώναξεν ἀκόμη δυνατώτερα.

—Θέλω νὰ ζήσω ! Θέλω, θέλω, θέλω.

Ἐνθουσιασμὸς τὴν ἐξωγόνησε : Τὸ σάβανον ἔπεσε, ἡ ψυχὴ ἐτάνυσε τὰ πτερὰ τῆς.

"ὦ ! ναί, ζῶ ! Θέλω νὰ πεταχθῶ ὑψηλά, νὰ κλέψω φῶς, ν' ἀνάψω μόνη τὴν ἱερὰ φλόγα τῆς ἐστίας τῆς ψυχῆς μου, νὰ δημιουργήσω μίαν ἀνοιξίαν ἰδική μου, νὰ τῆς δώσω ζωὴν ἀπὸ τὴ ζωὴ μου, ψυχὴν ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου, νὰ δημιουργήσω κόσμους ἰδικούς μου.

Πολὺ πρὶν φύγῃ ὁ ἥλιος, ἤφηση τὸ βράχο, καὶ ἤρχισε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὴν ἀνταρκτικὴν πλευρὰ τοῦ λόφου, ἀργά, ἀργά.

Τί μαγεία !

Εἰς καθὲ βῆμα μίαν νέα ζωγραφιὰ ζωῆς προσετίθετο εἰς τὴν πινακοθήκην τῆς φαντασίας τῆς.

Ἡ ὥρα τρέχει !

Ὁ ἥλιος ἀρχίζει νὰ στέλλῃ τὰ τελευταῖα του θερμὰ φιλιὰ. — Βλέπει τὴν ἡδονὴν ποῦ αἰσθάνονται τὰ ἀντικείμενα ποῦ τὰ δέχονται.

Πῶς λάμπουν ὅλα ἀπὸ ἀγαλλίας, ἀπὸ εὐφροσύνης !

Τὰ τζάμια τῶν μικρῶν σπητιῶν τῆς φρίνονται σὰν μάτια ποῦ χύνουν ἀστραπὲς χαρᾶς.

Πῶς γελοῦν ὅλα ! . . .

Ὅα εἶναι τόσον ὠραία ἢ δύσις !

Ἀλλὰ δὲν ἀλλάζει διεθύνσιν : φοβεῖται μὴ μελαγχολήσῃ μὲ ἀποχαιρετισμούς καὶ λειποθυμίας ζωρῶν χρωμάτων, καὶ νεφῶν φευγῶν χρωμάτων . . .

Νομίζει ὅτι ἂν κυττάζῃ τὴν εἰκόνα ἐκείνη,

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

ΤΟΝ ἱερὸ βράχο.

Κάθεται 'ς τὴν ἄκρα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης.

Ὁ ἥλιος ἔδυσε ἡρεμα ἡρεμα, ἀλλὰ τόσο μελαγχολικά, ποῦ τὴν

κατέλαβε μιὰ ἀπογοήτευσis : σχεδὸν ἀπελπισία.

Τί χαύνωσι ποῦ αἰσθάνεται !

Ἦθελε νὰ ἔμενεν ἐκεῖ ἕως τὸ πρωῒ, τὸ σφύριγμα ὅμως τῶν φρουρῶν τὴν ἀναγκάζει νὰ φύγῃ.

Περνᾷ ἀπὸ τὸν ἅγιον Δημήτριον ποῦ τώρα τὸν ἔχουν κλείσει μέσθ 'ς ἐκεῖνη τὴν ἀπαισία μάνδρα, καὶ στρέφει μὲ ἀγανάκτησι τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Συναντᾷ τὰ κυπαρίσσια : Δέονται μὲ κατά- νυξι : — Ὁ χορὸς τῶν νεκρῶν τ' ἀκολουθεῖ.

Ποτὲ δὲν τῆς ἐφάνησαν πλέον πνευματικά. — Ὁμοιάζουν ψυχές ποῦ ὑψώνουν μὲ ἔντασιν πρὸς τὸ ἄπειρον τὰ χέρια, ψυχές ποῦ τανύουν, ἔντελως ὀρθές, τῆς μακρῆς σπαθωτῆς πτέρυγες των καὶ ζητοῦν νὰ σπᾶσουν τὰ γήινα δεσμά.

Δὲν τὸ κατρωθῶνουν ὁμως : — αἱ ρίζαι των εἶναι βαθειά, βαθειά, βαθειά.

Εἶναι δέσμιοι.

Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς ψυχῆς μου : — ἐσκέφθη . . .

Προχωρεῖ πρὸς τὴν Πινύκα.

Τώρα πλέον τὸ φῶς ψυχόρραγεῖ . . .

Αἱ γραμμαὶ μαλακώνουν : — οἱ ὄγκοι χαυνούνται : — τὰ χρώματα λειποθυμοῦν.

Εἶναι ὦρα γλυκειά : — γλυκειά γιὰ κάθε ψυχὴ ποῦ δὲν ἐγνώρισε τὸν πόνο.

Εἶναι ἡ ὦρα ἡ γλυκειά : — Ἐντὸς ὀλίγου ὅλα θὰ ἡρεμοῦν. — Τώρα ἀκόμη ἐλαφρὰ ἀσθμαίνουν, πᾶλλον.

Ἡ ἀτμόσφαιρα δονεῖται μαλακά, μαλακά :

Ὅλη ἡ φύσις κᾶτι ψιθυρίζει, κᾶτι ψάλλει . . . — Ἀκούονται ἐν τῷ μεταξὺ ἐλαφροὶ στεναγμοὶ ἀνχακούσεως . . .

Εἶναι ἡ νυκτερινὴ τῆς φύσεως προσευχή . . .

Δὲν εἶχε δώσει πρὶν τὸ σύνθημα τὸ κυπαρίσσι τὸ ὑψηλό ;

Εἶναι γλυκειά εὐχαριστίας προσευχή . . .

Τ' ἀέρινα κύματα ποῦ ἐξακολουθοῦν νὰ φέρουν μελωδίες αἰθέριες, ψαύουν τὴν εὐαίσθητη καμπάνα τοῦ ἐρημοκλησιῶ τῆς ψυχῆς της.

ὦ ! καμπάνα ! γιατί νὰ μὴ μένης βουβή ;

Σ τὸν ἦχό της, ἄθελα ἡ ψυχὴ της, κλείει τὰ μάτια εἰς τῆς ἡρεμῆς ζωγραφιῆς ποῦ ἀπλώνονται γύρω της, ποῦ ἡ θεὰ των τὴν κάμει νὰ

ἡ ψυχὴ της θὰ γίνῃ στήλη ἄλος.

Θέλει νὰ κρατήσῃ εἰκόνας χαρᾶς, ζωηροῦ φωτός : Εἰκόνας ζωῆς, ὅχι θανάτων . . .

Καὶ ταχύνει τὸ βῆμα . . .

Ὁ ἥλιος γι' αὐτὴ σχεδὸν μεσουρανεῖ καὶ ἐνῶ προχωρεῖ, δημιουργεῖ μίαν ἄνοιξι . . .

*

Σ τὸν ἴδιο βράχο πάλι.

Ἔχουν περάσει ἀρκετὲς ἡμέρες.

Τὸ βλέμμα της ἀνέσυχον ἐρευνᾷ τὰ βάθῃ τῆς ἀτμοσφαιρας.

Κάποιο μεϊδιάμα ζωῆς, κάποια θερμότης λείπει ἀπὸ τὴν ἰδική της ἄνοιξι, καὶ ἦλθε νὰ τὸ ζητήσῃ 'ς τὴ φύσι . . .

Εἶναι λοιπὸν ἀσύλληπτα ; . . .

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό : τῆς λείπει καὶ κᾶτι ἄλλο . . .

Τί παράξενο ! — τῆς φαίνεται πῶς ὅλα εἶναι βουβὰ, πῶς ἀνοιξιᾶτικο τραγοῦδι δὲν ἀκούεται . . .

Καὶ τὸ βλέμμα της ὁλονὲν ἐρευνᾷ, καὶ ἡ ἀκοή της ὁλονὲν ἐντείνεται, ἐντείνεται . . .

Εἰς μάτην ! — τί, τι ζητεῖ, τελείως δὲν εὐρίσκει.

Κουρασμένο τὸ βλέμμα της φέρεται χαμηλότερα, καὶ σταματᾷ ἐπάνω 'ς τὰ βουνά.

Εὐρῆκα ! φωνάζει. — Τώρα ἐννοῶ . . .

Μέσα 'ς τῆς ρυτίδες ποῦ αὐλακώνουν τὰ ὠραῖα μέτωπα τῶν βουνῶν, ὑπάρχει ἀκόμα . . . χιόνι !

Ὡ δὲν ἔλυσαν τὰ χιόνια ἐντελῶς : — Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ἀκόμη ψυχρά, — Χελιδόνια δὲν ἦλθαν . . .

Λείπει ἡ θερμότης : λείπουν ἡ πλέον χαρμόσυνες γότες ἀπὸ τὴν ἀνοιξιᾶτικὴ συμφωνία.

Ἀς περιμένω ὀλίγον ἀκόμα . . .

Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ τὰ μέτωπα τῶν βουνῶν θὰ αἰθριασούν ἀπὸ θερμότερα φιλήματα, ἀπὸ γλυκύτερες θαυσιες ἡλίου, ποῦ τὰ τρελλὰ χελιδόνια θὰ φθάσουν, καὶ τότε . . .

Πουθενά πλέον χιόνια.

Τὰ τρελλὰ χελιδόνια τὸν ἀέρα γεμίζουν μὲ τραγοῦδι χαρᾶς . . .

Ἀλλοίμονον ! — ἡ ἰδική της ἄνοιξις ἔμεινε βουβὴ καὶ παγωμένη.

Ποῖος θὰ διαλύσῃ τοὺς πάγους, ποῖος θὰ τὴν θερμάνῃ ;

Ἦλιος χαρᾶς δὲν ἀνέτειλεν εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς ψυχῆς της . . .

Ὁ ἐνθουσιασμὸς εἶναι φωτιά ποῦ διαρκεῖ στιγμάς. — Τί δυστυχία ! — Αἰώνια δὲν φωτίζει, δὲν θερμαίνει ! . . .

. Δυστυχία της Δυστυχία ! . . .

λησμονῇ τὸν ταπεινὸ κόσμον, καὶ τῆς χαρίζει γαλήνην, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν ἔρημον, τὸν παγωμένο νάο . . .

"Αν εἶχε κι' αὐτὴ εὐχαριστίας προσευχὴ νὰ εἰπῇ, ποῖα ἀνγκούφισις !

Πτωχὴ ψυχὴ ! πόσες φορές 'ς τὴ ζωὴ σου εὐρέθης 'ς αὐτὴ τὴν εὐχάριστη θέσι ; — Εἰμ-πορεῖς νὰ τῆς μετρήσης εἰς τὰ δάκτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ σου ; . . .

'Εκεῖ ὅμως ποῦ ἀσυναίσθητως 'ς τὸ βάθος προχωρεῖ τὸ φαῖδ φάσμα τῆς θλίψεως, τὴν κλείει σφιχτὰ 'ς τὴ ὑγρὴ ἀγκαλιὰ του, καὶ τῆς ἀφαιρεῖ ὅλη τὴ θερμότητα ποῦ τῆς ἐχάρισε τὸ φῶς τοῦ ἔξω κόσμου. — Καὶ ὅταν ἐφθασεν ἐμπρὸς εἰς τὸ σκοτεινὸ βωμό, ἔπεσεν ἀναίσθητη . . .

Δὲν εἶχε τὴ δύναμι οὔτε νὰ θρηνήσῃ !

Πτωχὴ ψυχὴ, μὴν ἀκοῦς ποτὲ τὸν ἦχο τῆς καμπάνας τοῦ ἐρημοκλησιοῦ σου :

'Εγεννήθης γιὰ νὰ πετᾷς εἰς τὸ φῶς : — σκότος γιὰ σὲ εἶναι θάνατος.

Δὲ ὑπάρχει γιὰ σὲ 'Εστιάς : — δὲν θὰ αἰσθανθῇς ποτὲ τὴν εὐεργετικὴ πνοὴ τῆς !

Μία σπῖθα ἔτρεμόσθυνε ἀκόμα μέσα 'ς τὴ στάχτη, τὴν ἐσθύσαν κι' αὐτὴ.

Πέτα 'ς τὸ φῶς τοῦ ἔξω κόσμου !

Πέτα ! — πέτα χωρὶς καμμία σκέψι . . .

Πέτα πρὶν περάσῃ ἀπ' ἐδῶ τὸ μαῦρο φάσμα τῆς ὀδύνης : — καὶ τότε ἀλοίμονον, — παγωμένη ὡς εἶσαι, θὰ σὲ δέσῃ μὲ τῆς βαρεῖες τῆς σιδερένιες ἀλυσίδες του, καὶ θὰ μένης αἰώνιχ 'ς τὸ σκότος . . .

Πέτα 'ς τὸ φῶς, πέτα, πέτα !

Πέτα χωρὶς νὰ σκέπτεσαι τίποτε : — ἀρκεῖ ποῦ αἰσθάνεσαι μόνον.

Πέτα διψασμένη γιὰ φῶς ψυχὴ : — ἐδῶ εἶναι ἡ πηγὴ του.

Πῆς, μάθυσε.

Ναρκώσου ἀπὸ ἥρεμες ἀρμονίες ἀθρῶν χωμάτων, ἀπὸ ἀπλότητα γαληνιαίων γραμμῶν . . .

Μὴ σκέπτεσαι τίποτε, πέτα 'ς τὸ φῶς . . .

Πέτα ! Πέτα ! . . .

ΜΟΙΡΑΙΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΤΕΧΝΗ

"Απλώνονται τὰ χέρια σου ὁποῦ φεγγοβολᾶνε, ἀπάνον ἀπὸ τοὺς βωμοὺς μὲ θείαν ἡσυχία.
"Ο νοῦς καὶ τ' ἄγια δάκτυλα ποῦ ἀστραπὲς σκορπᾶνε, πλάθουν ἀπὰ στὰ μάρμαρα μιὰ δημιουργία.

"Αφταστοὶ εἰς τὴν ὁμορφιὰ κόσμου γοργοπερνᾶνε, βγαλμένοι ἀπὸ τὰ χέρια σου, 'Αθάνατη καὶ Θεία.
Ζοῦνε σ' αἰμιόσφαιρες ψηλὲς καὶ μ' ἁρμονία πάνε τὰ ἔργα σου γιὰ νὰ 'βρουνε λάμψη κι' ἀθανασία.

Καὶ τριγυρίζει τα ἔνα φῶς ἀσυγκριτο δῶ κάτον, ποῦ πιδυμάω μὲ αὐτὸ νὰ 'ρθῇς νὰ μὲ φωτίσης, Θεὰ ποῦ ἀναπαύεσαι στὴ νύχτα ἐνὸς θανάτου.

"Αχ ! σήκω αὔριο, θεά, γιὰ νὰ δημιουργήσης πάλι τὸν ἥλιο σου καὶ τὸ μὲ ὅλα τὰ καλὰ του.
"Ελα, Θεά ! ἔλα, ὦ Σὺ, πάλι νὰ ξαναζήσης ! ...

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Τοῦ Thomas Hood.)

'Στὴν κ. Μαρίαν Μ. Δεκαρίστου

Θυμοῦμαι ἀκόμη τὸ μικρὸ καὶ ταπεινὸ σπιτάκι ποῦ τῆς ζωῆς εἶδα τὸ φῶς . . . 'Απὸ τὸ παραθύρι ἔμπαινε ὁ ἥλιος χαρωπός, κ' ἐγὼ μικρὸ παιδάκι θαρροῦσα ὅλη μου ἡ ζωὴ πῶς θάναί πανηγύρι.

Τότε δὲν φεύγατε οἱ στιγμὲς ὀγλήγωρα ὅπως τώρα καὶ οἱ ὥρες οἱ χαρούμενες πῶς ἦσαν μακρινές . . .
Μὰ τώρα, οἰμέ, παρακαλῶ μὲς τῆς ζωῆς τὴν μπόρα πρὶν ἡμετέρωσῃ νὰ σβυσθοῦν οἱ μέρες μου οἱ στερνές.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

"ΣΚΙΑΙ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ,,

Στὸ λεύκωμα τῆς Δεσποινίδος *

Μὴ μοῦ ζητᾷς χαμόγελα, μὴ μοῦ γυρεύῃς δάκρυ.
Τὰ σκόρπισα ὁ δύστυχος στοῦ πέλαου τὴν ἄκρη
Στὴν ἀγκαλιὰ Της γέροντας ὅαν τὸν ἀφρὸ στοῦ βράχο !..

Μὴ μοῦ ζητᾷς τῆς νεότητος μου ὀλόδροσα λουλούδια,
Μὴ μοῦ ζητᾷς ὀλόγλυκα τῆς ἄνοιξης τραγούδια,
Μὴ μοῦ ζητᾷς ὄνειρα καὶ πόθους ποῦ γελᾶνε
Μαράθηκαν στὰ χέρια μου, σκορπίσανε καὶ πάνε . . .

"Ενα λουλούδι δός με Σὺ τῆς ἔμμορφης ψυχῆς Σου
Τὴν ἔρημη καρδοῦλά μου μ' ἐκεῖνο νὰ στολίσω
Κ' ἔνα παλμό Σου μοναχὰ γιὰ σύντροφό μου νᾶχω !..

Δὲν μ' ἀπομένει τίποτε κ' ἐμὲ νὰ σὲ χαρίσω
Παρὰ κλωνάρια τῆς ἱγῆς καὶ φύλλα κυπαρίσσου . . .

ΑΙΜ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

"Απὸ ὅλα τὰ πάθη τὰ χειρότερον εἶνε ὁ ἔρως. Προσβάλλει συγχρόνως τὴν κεφαλὴν, τὴν καρδίαν καὶ τὸ σῶμα.

Βολταῖρος

Δύναται τις νὰ κρίνῃ περὶ τῆς εὐαισθησίας ἐνὸς καλλιτέχνου ἐξ ἐνὸς ἄνθους τοῦ ὁποῖον ἐζωγράφησε.

Στῆβενς